

tale dau sufletul meu“. — Să îl petrecem deci pe Domnul, care trece preste păriul Chedului cu învățecii săi, ca să iee asupra sa patimile cele înfricoșate. El începe a tremura și a se sfi; de trei ori cade pe fața sa, sudorile oboselii i-se prefac în sânge, cutremurul morții îl cuprinde. Această frică de moarte nu era slăbăciunea omenescă, ci durerile cele mari și ne-mai pomenite, cari au intrat în sufletul Mântuitorului, pe cari le-a luat asupra sa pentru lumea cea păcătoasă.

— O, pe dînsul îl impresură păcatele întregii lumi; toate păcatele și toate patimile și durerile sufletesci, ce se nasc din ele, împovoară sufletul lui, sufletul aceluia, care n'a făcut nici un păcat, și din a cărui gură n'a eșit nici când un blăstem! Este un adevăr netăgăduit, că cu cât omul este mai evlavios, cu cât s'a lipit mai strîns de D-zeu, cu atîta mai mult simțesce el uriciunea păcatelor, fie ele cât de mici și neînsemnate. — Păcatul pricinuesce omului durere sufletească și-i amortește viața. Făcătorul de rele, care și-a pătat viața și și-a însărcinat cugetul cu tot felul de fărădelegi și fapte rușinoase, poartă în sine și cu sine cugetul col îngreunat și pătat de tina păcatelor, îl poartă în sin ca o săgeată, ce străpunge neprecurmat, ca un vierme neadormit, ca un foc pururea arzătoriu. Și vedeți, Mântuitorul nostru Isus Cristos poartă frica și durerea tuturor păcătoșilor, a tuturor făcătorilor de rele, a tuturor nelegiuitorilor, și tot chinul păcatului se revarsă în o mare de durere asupra lui. Ca să mîntuească neamul omenesc de vina cea mare a păcatului, sub care zăcea acuma de mai multe mii de ani, D-zeu omul Isus Cristos a luat-o asupra sa, pentru noi s'a rănit, pentru păcatele noastre s'a zdrobit, ca noi să ne mîntuim; El s'a jertfit pe sine. Durerea lui, spaima morții, erau fără seamăn de mare! Mântuitorul varsă sudori de sânge, nevinovăția, dreptatea și adevărul cad sub sarcina durerii. Obosit de durere și cuprins de frica morții Isus zice: *Părinte! de este cu putință să trecă paharul acesta dela mine, însă nu cum voesc eu, ci cum voesci tu.*»

Să privim, iubitorilor, pe Mântuitorul mai de parte, cum se dă el de bună voie în mîinile făcătorilor de rele. El, în a cărui ajutoriu ar fi venit legioane de ângeri; El, care cu un cuvînt ar fi putut sfărma puterea iadului și puterea dușmanilor săi, El se lasă prins de bună voie de cătră cei fărădelege. Privesce, o suflete creștin, la Mântuitorul care era pururea impresurat din toate părțile de popor, cum El rămâne părăsit chiar și de ai săi. De Iuda vîndut și trădat, de Petru, care scurt înainte scosese sabia întru apărarea lui, de trei ori tăgăduit. Ce durere nespūsă, a fi trădat chiar și de înșiși prietini săi, peste cari El a revărsat atîta milă și atîtea binefaceri. Iată, creștine, cum se prinde Mân-

tutorul tîu ca un fur, cum se batjocuresce, cum se pălmuesce ca cel mai mare făcătoriu de rele, cum i se pune cununa de spini pe cap, cum stă legat de stîlp și se biciuesce îngrozitoriu! Privesce la Mântuitorul și Rîscumpărătorul tîu, cum se învinovătesce de Jidovi ca un făcătoriu de rele, cum se osăndesce de cătră păgâni, cum îi pun crucea cea grea pe spatele cele obosite, cum cade sub povoaara crucii în mijlocul unei mulțimi înfuriate și fără de simțire, întru care nu se află nici unul, care să-l compătimizească. Privosce, cum din toate mădulările îi curge sângele șiroaie, cum El obosit și năcăjit se duce la locul osăndirei, la muntele Golgota, ca să sufere moartea cea mai înjositoare, moartea de pe cruce. Privesce, o suflete creștin, la Mântuitorul și rîscumpărătorul tîu, cum El stă gol și pironit pe cruce spre privirea și batjocura tuturor, pironit la mîni și picioare, spănzurînd pe lemnul cel de rușine între ceriu și pămînt! Unde a mai fost cândva în lume o durere, care să fie asemenea cu durerea aceasta? Privesce creștine, cum se străpunge nevinovăția cu sulița în coastă, privesce cum Mântuitorul tîu spănzură între doi făcători de rele, ca să se îplinească cuvintele prorocului, care zice: *»Și s'a numărat între cei făcători de rele.«* Iată cel mai sânt se pune alături cu făcătorii de rele.

Aceste a căștigat Isus Cristos, prea bunul nostru Mântuitor pentru binefacerile sale dela neamul cel păcătoș?! Lângă cruce vede El din înălțime pe maica sa stînd părăsită de toți; El vede inima ei sfășiată de săgețile durerilor. O cine poate suferi sau cine-și poate închipui măcar o durere ca aceasta? De bună samă, iubitorilor, că nimene. Dară Isus a suferit o durere și mai mare, căci nu-i durere mai mare, decăt a fi părăsit de Dumnezeu, și chiar aceasta durere Mântuitorul a trebuit să o sufere! *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu*, strigă El, *de ce m'ai lăsat?* Nu numai durerile trupesci au ajuns culmea întrecînd toate durerile, ce le-a suferit oare-cînd vre-un om în lume, ci Isus trebuie să supoarte și cele mai crâncene și chinuitoare dureri sufletesci! Ce durere a trebuit El numai se sufere, vîzînd că poporul iudeu e atîta de orbit, că nu voesce să urmeze chemării lui, ci rămâne îndărătnic și pășesce mereu cătră judecată și pierdere; ce durere a trebuit să sufere El, vîzînd că poporul său cel iubit e atîta de orbit, că deși sufere El atîta chinuri, ba și însăș moartea cea înfiorătoare și înjositoare de pe cruce pentru scăparea și mîntuirea lui, totuș nu voesce să creadă în învățătura lui cea dumnezească și mîntuitoare? În aceste crâncene dureri trupesci și sufletesci, cari le-a suportat Mântuitorul de-o-dată în acelaș timp, zice El în sfîrșit de pe cruce: *„Sa sfîrșit!*

Părinte în mâinile tale dau sufletul meu» și plecându-și capul a murit.

II.

Pentru ce a pățimit prea bunul nostru Mântuitoriu toate aceste chinuri, pentru ce a suferit El chiar moartea?

Oare mai fost-a când-va om, care să fi suferit de bună voie atâtea patimi? De bună seamă, că nu! Este adevărat, că dăm de oameni, cari își jertfesc toate, chiar și viața pentru prietenii săi; dară Isus Cristos a pățimit și a suferit moartea cea ocăritoare de pe cruce, nu numai pentru prietenii săi, ci chiar și pentru cei mai aprigi și neîmpăcați dușmani ai săi. Căci ce alta de nu dușmani înverșunați ai lui Isus au fost cărturarii și fariseii, au fost cei mari ai Iudeilor, pentru cari El a pățimit chiar așa ca pentru noi toți. Suferința aceasta a lui Isus are un temeliu nepetrans de mintea omenească. Nu-i este nici unui om cu puțință să aducă asemenea jertfă, cum a adus-o Isus, nu-i cu puțință nici când, pentru că la aceasta se cere o dragoste nemărginită, o dragoste necuprinsă de mintea omenească, care o are numai singur Dumnezeu care este însuș dragostea cea fără de măsură și hotar. Așa este, iubitorilor, temelul, pentru care Dumnezeu-omul Isus Cristos a luat asupra sa toate aceste dureri și le-a suferit, este dragostea sa cea nemărginită către neamul omenesc, dragostea, care nici odată nu se obosese, nici când nu încetează a face bine, nici când a suferi ori-ce chin și durere pentru mântuirea noastră. Măcar că oamenii i-au fost dușmani, măcar că neamul omenesc ca o oaie rătăcită s'a depărtat dela Mântuitoriu său, El totuși l-a căutat ca să-i facă bine, părăsind mărirea sa cea cerească și luând trup omenesc. El a suferit durerile cele mai crâncene și mai săngeroase munci pentru neamul omenesc. »Mântuitoriu, cetim în prorocia lui Isaia, *peccatele noastre le poartă și pentru noi suferă durere, și noi am cugetat, cumcă dela Dumnezeu este El întru durere și în năcaz; El s'a rănit pentru peccatele noastre și a pățimit pentru fărădelegile noastre; certarea împăcării noastre pe dînsul și cu rana lui noi toți ne-am vindecat; toți ca nisce oi am rătăcit, fiecare s'a abătut din calea sa și Domnul l-a dat pe El pentru peccatele noastre....*« 'L-a dat iubitorilor, din dragoste nemărginită către neamul omenesc. O, cât de mare trebuie să fie dragostea aceasta! Nimic în lume nu se poate asemăna cu ea, căci ea nu-i din lumea aceasta, ea e dragostea lui Dumnezeu. Așa este! Dumnezeu este dragostea, dragostea cea fără de asemănare și nepetransă. Aceasta ni-o arată Mântuitoriu, care pățimesce sub cele mai mari și crâncene dureri, răstignit pe cruce. Ceriul cu milioane de

stele ni vestesce, că: „Dumnezeu este dragostea“. Pământul cu podoaba și frumseța sa ni dovedesce, cumcă Dumnezeu este dragostea. Milioane de milioane de făpturi vii și neînsuflețite ni mărturisesc, cumcă Dumnezeu este dragostea. Totuși mai tare și mai puternic ne încredințează Mântuitoriu, ce săngeră pe cruce: »Părinte iartă-li că nu știu ce fac« zice El, iartă li lor, căci tu ești dragostea cea vecinică, dragostea cea nemărginită, dragostea cea nespasă. Dragostea cea nemărginită către neamul omenesc a fost așadară temelul chinurilor și patimilor lui Cristos. El a pățimit, ca să ne răscumpe pe noi, făpturile lui cele iubite. Toate a luat asupra sa, El cel a tot bun, ca să ne scoată numai de sub blăstēmul peccatului. Dragostea lui către noi era fără margini, din pricina ei Isus a săngerat pe cruce, Isus dragostea cea vecinică.

Dacă Dumnezeu este dragostea, dacă ne iubesc El fără de capăt, dacă Dumnezeu din dragostea sa nemărginită n'a cruțat nici pe unul născut Fiul său, ci l'a dat să răscumpe lumea cu prea scump sângele lui dela osanda peccatului și dela muncile iadului, apoi noi iubitorilor, să rămănem reci, să nu se aprindă inimile noastre de cea mai înfocată dragoste către Dumnezeu cel prea îndurat? Cu părere de rău trebuie să mărturisesc, cumcă noi în loc să-l iubim pe Dumnezeu, mai virtos îl superăm prin neascultare, îl răstignim prin peccatele noastre în toată ziua, ba în tot minutul! Vedeți, iubitorilor, noi ne umplem de ură către jidovii, cari au răstignit pe Cristos, dară și noi îl răstignim neprecurmat prin peccatele noastre! Jidovii cuprinși de prejudețe și orbiți de nătângie și cerbicie nu l-au cunoscut, n'au voit să cradă în El; dară noi, cari ne ținem de el, cari mărturisim, că-l cunoaștem și credem, că El este Mântuitoriu nostru și că pentru peccatele noastre s'a dat pe sine drept preț de răscumpărare, oare noi nu-l superăm neprecurmat cu peccatele noastre, nu-l răstignim de a doua oară? Vă întreb acuma, cine este mai vrednic de pedeapsă, jidovii sau noi? De bună seamă că noi! Vezi, iubite creștine, cu ce-i mulțămesci tu Mântuitoriuului tîu! În loc să părăsesci peccatele din dragoste către El, tu mai virtos te cufunzi în fărădelegi și-ți pătezi fața sufletului tîu cu tina tuturor peccă și a răutăților! O suflete creștin! Cunoaște-ți ticăloșia ta și te întoarce către Cristos cel răstignit și privesce cum El își varsă sângele pentru tine! Întoarce-te și privesce ranele lui cele dureroase, cari le suferă El pentru peccatele tale, căesce-te, ca să nu te ajungă pedeapsa cea meritată; întoarce-te și te căiesce, ca să nu fi oșândit în veci, pentru că Dumnezeu este nu numai

dragostea cea nemărginită, ci într'una și dreptatea cea mai sănătă. El iubesc, dară și pedepsește, iubesc pe cei drepti și pe cei ce se întorc la El cu adevărată căință, pedepsește însă pe cei nătângi și îndărătnici întru inima lor. Nu amâna deci căința de astăzi pe mâne, pentru că mâne poate să fie prea târziu, ca să te îndrepti și să câștigi iertare. Grăbește și te întoarce cât mai curând către Cristos, cel ce pătimește și moare, căci numai așa vei putea respinge de la tine pedeapsa cea dreaptă, ce ai meritat pentru păcatele tale. Să ne întărim așa dară iubitorilor încă astăzi, să ne trezim încă în ora aceasta din somnul cel greu al păcatului, pornind pe calea cea grea și strîmtă a pocăinței, care unica numai duce la mântuire.

Iară tu Isuse, cea ce pentru noi de bună voie ai luat asupra-ți patimile cele dătătoare de viață, întărește-ne în acest propus al nostru și ni ajută după îndurarea și dragostea ta cea nemărginită, ca să putem aduce fructele cele binecuvântate ale pocăinței în veci. Amin.

Colec. d. pred. — Voitschi-Tarnavski

Lecțiuni din Religieune

„Dr. Petru Barbu: Istorioare religioase-morale”

„Secera”

Fintă:

Astăzi vă povestesc *despre o fetiță, care n'a ascultat de părinți.*

I. Analisă

Despre care fată zicem, că nu ascultă de părinți? Despre aceea, care nu face ceea ce zic părinții: nu merge unde o mână părinții, nu se ferește de ceea ce-i zic părinții să se forească. Ce face fata ascultătoare? Fata ascultătoare face tot, ce-i spun părinții. Ce pot spune părinții unei fete să facă? Să ajute mamei la lucru, să aducă lemne în casă, să măture, să-i ajute la spălatul vaselor, să meargă la școală, la biserică. Și o fată, care face lucrurile acestea, ce i-le spun părinții, cum se numesc? Ascultătoare. De cine mai trebuie să asculte o fată? De învățătoriu Și sunt dători oare copiii să asculte de părinți? Pentru ce? Pentru că părinții le dau haine, mâncare, locuință. Ce vă dau voaue acasă părinții de mâncare? Pâne . . . Cine face pânea? Mama . . . Din ce . . . ? Din făină. Dar făina din ce se face? Din grâu. Unde ați văzut voi grâu? În câmară. De unde s'a adus grăul în câmară? Din târg, din piață, din holdă. Cum ajunge grăul pe holdă? Se ară pământul, se grapă, se samănă grăunțele . . . din grăunțe cresc firicele . . . grăul se coace . . . se taie cu secera, cu coasa. Cum se seceră grăul?

Cu mâna stângă se prind firele de grâu, iar în dreapta ținem secera, cu care se taie firele. Cum se numesc firele de grâu ținute în mână? . . . Mănunchiu. Ce se face cu grăul după ce s'a secerat? Din mănunchi facem snopi, . . . apoi se trieră . . . și se pune în saci. Ce putem face cu grăul pus în saci? Îl putem duce la moară să facem făină, sau îl putem vinde în târg. Unde se ține târgul? În oraș. Ce fac oamenii în târg? Cumpără, vind . . . Anume ce cumpără?, ce vind? . . .

Să vedem ce a făcut o fetiță, când s'au dus părinții ei la târg.

II. Sintesă

Predarea istorioarei.

Reproducere.

Aprofundare: Ce va fi gândit Anica, când a văzut părinții secerând? Că și dînsa, ar putea secera. Și de ce n'a secerat? N'au lăsat-o părinții? De ce n'au lăsat-o? Era prea mică . . . nu scia să secere și . . . s'ar fi tăiat. Dar ce va fi gândit fata, când a văzut, că părinții n'o lasă . . . ? Tot se vor duce odată părinții de acasă, și atunci va putea ea secera. Ce va fi gândit ea, când a văzut, că părinții se gată de târg? Se va fi bucurat și-și va fi gândit: Acum a sosit vremea să secer și eu Și ce-a făcut după ce au plecat părinții? A luat secera și s'a dus în dosul grădinii la holdă și a început a secera. Ce va fi gândit ea, când secera? Se va fi temut, că va vedea-o cine-va și va spune-o părinților. Și de aceea, cum va fi secerat ea? Se va fi grăbit, nu va fi tăiat firele cum se cade, a făcut numai pagubă Și grăbindu-se ea, ce i s'a întemplat? S'a tăiat cu secera . . . Ce o fi gândit ea, când s'a tăiat? Se va fi temut, că părinții vor pedepsi-o, fiind-că n'a ascultat de ei? . . . Ce va fi făcut Anica, când au venit părinții? Se va fi ascuns . . . sau va fi cerut ertare . . . Ce a-ți fi făcut voi dacă a-ți fi fost în locul ei . . . ?

III. Asociere

Ascultat-ați voi totdeauna de părinți? Și ce au zis părinții voștri, când i-ați ascultat? Au zis, că e bine . . . ne-au răsplătit . . . Dar Anica ascultat-a . . . ? Și ce i s'a întemplat fiind-că n'a ascultat . . . S'a tăiat Văzut-ați voi v'un copil neascultătoriu? . . . Ce i s'a întemplat aceluia? . . . A fost pedepsit.

IV. Sistem

Vedeți, toți aceia, care n'au ascultat de părinți, au pățit rău, iar cei ce au ascultat . . . bine. Ce învățăm de aci? „Să ascultăm de părinți”.

V. Aplicare

Așa dar ce aveți voi să faceți, când vă poruncesc părinții ceva? . . . Ascultați de părinții voștri, ca să vă meargă bine . . . ! (Pe treapta aceasta li-se poate istorisi școlărilor și istorioara „Albinele”).

„Lupul“

Țintă:

Astăzi vă povestesc *despre un copil mincinos.*

I. Analisă

Care dintre voi ați văzut copiii răi. Ce fel...? Elevii spun exemple din viața lor, în cari e vorba de copii răi (bătăiuși, *micinoși*, furători, certăreți, neascultători....) Cum am zis, că a fost copilul, despre care voiesc să vă povestesc?.....

II. Sintesă

Predarea istorioarei în trei părți.

a) *Predarea alineeii prime.*

Reproducere.

Aprofundarea: Pe unde pascea Ionel oile? Pe lângă pădure. În pădure însă trăiesc animale sălbatice; anume ce fel? Vulpi, lupi, urși.... Unele dintre aceste sunt dușmane oilor; mai cu seamă care? Lupul. Ce face lupul, când ajunge la oi? Le omoară și le mănăcă. Când a strigat Ionel, că vine lupul, -- venit-a vreun lup la el? Nu, căci Ionel numai a glumit. Spus-a Ionel adevărul, când a strigat, că vine lupul? Ionel n'a spus adevărul. El așadară *a mințit*. De ce a mințit Ionel? Ca să glumească. Și ce vor fi făcut oamenii, cu cari a voit să glumească Ionel, când l-au auzit strigând, că vine lupul? Vor fi alergat la el să-l scape de lup. Dar când au ajuns la Ionel, au aflat ei lupul? Nu l-au aflat, pentrucă nici nu venise. Le va fi părut bine oamenilor, când au văzut, că Ionel a mințit? Nu, ci se vor fi supărat, pentrucă au trebuit să-și lase lucrul și să alerge la Ionel, căruia nu i-se întemplantase nimic. Dar Ionel ce va fi făcut? Va fi ris de ei. Așadară Ionel a mințit, ca să poată rîde de oameni.

Ascultați ce a făcut Ionel.

b) *Predarea alineeii a doua.*

Reproducere.

Aprofundare: Ionel a mințit, când a strigat, că vine lupul, și apoi a ris de oamenii, cari au alergat să omoare lupul. Dacă ai fi fost tu în locul lui Ionel, ai fi făcut și tu așa? Ce ai fi făcut tu, dacă ai fi fost în locul lui Ionel.... Ce credeți, dacă mai târziu ar fi venit lupul, și Ionel ar fi strigat după ajutoriu, ar fi mai venit oameni să-l scape de lup? De ce n'ar mai fi venit....? Ar fi crezut, că iar mințesce.

Să vedem ce s'a întemplant.

c) *Predarea alineeii a treia.*

Reproducere.

Aprofundarea: De ce s'au întors oamenii necăjiți? Pentrucă au văzut, că Ionel și acum le-a făcut numai de lucru înzădar, căci iar a mințit. Ce vor fi gândit oamenii despre Ionel? Ca Ionel e un copil rău, cari cu minciunile lui face de lucru înzădar oamenilor. De câte ori a mințit Ionel? De două ori. Acum, fiindcă a mințit de două ori, i-ar mai fi crezut oamenii și altă dată? Nu i-ar mai fi crezut. Dar dacă

acum ar fi venit lupul într'adevăr, ce i-s'ar fi întemplant lui Ionel? Nu i-ar fi venit nimeni într'ajutoriu și lupul i-ar fi mănăcat oile și poate că și pe Ionel.

Să vedem, ce s'a întemplant.

d) *Predarea alineeii ultime.*

Reproducerea acestei părți, apoi a întregii istorioare.

Aprofundarea: De cine a fost vorba în povestea, care o ați auzit? De un copil cu numele Ionel, de un lup și de oameni. Gândiți acum la ceea ce a făcut Ionel și-mi spuneți, vă place ceea ce a făcut el, ori ba? Nu ne place, căci Ionel mințesce și cu minciunile lui năcăjesce pe alții; nu ne place de el, când vedem, că rîde de oamenii, cari s'ariseră în ajutoriu lui și nu aflară lupul. Cum vă place de oamenii, de care a fost vorba în povestea noastră? Ne place, când oamenii s'ar în ajutoriu, la strigătele lui Ionel. Ne pare rău când vedem, că Ionel rîde de ei și ei se întorc necăjiți.

III. Asociere

Asemănați ceea ce a făcut Ionel cu ceea ce au făcut oamenii. Ionel a mințit de două ori; a treia oară însă n'a mai mințit; oamenii l-au crezut de două ori, a treia oară nu au mai crezut, deși a treia oară a spus adevărul. Și ce i-s'a întemplant lui Ionel, pentrucă a mințit? L-a mănăcat lupul. Dar dacă Ionel n'ar fi mințit nici odată, ci numai atunci ar fi strigat, că vine lupul, când într'adevăr e venit, -- și atunci i-s'ar fi putut întempla să-l mănăce lupul? Nu, căci oamenii ar fi alergat să omoare lupul. Vedem deci, că dacă Ionel n'ar fi mințit nu l'ar fi mănăcat lupul; dar fiindcă a mințit, i-a mănăcat lupul?

IV. Sistem

Ce învățăm de aci? „Să nu mințim“.

V. Aplicarea

Despre care om zicem, că e mincinos? Mincinos este acela, care nu spune adevărul, adevă vorba este altfel de cum scie, ca să ducă pe alții în rătăcire. Toată vorba mincinoasă este rea și uricioasă, pentrucă omul vorbind altfel decum de scie, poate face strică rău altora și păcătuesce greu înaintea lui Dumnezeu (porunca IX). Se esplică zicerile: „Buzele miucinoase sunt uriciune înaintea Domnului“ (Prov. 12, 16.) „Celui ce mințesce odată, nu i-se mai crede nici când vorbesce adevărul“.

„Șchiopul“

Țintă

Să vedem, ce i-s'a întemplant unui copil batjocuritoriu.

I. Analisă

Despre care copil zicem, că e batjocuritoriu? Despre acela, care rîde de toți; copiilor din școală sau cu cari se joacă le pune fel și fel de nume;

strimbă gura, face cu ochii cătră oameni și cătră copii... Oare ce i-se putea întempla copilului batjocuritoriu, despre care voesc să vă povestesc? Presupuneri: putea să supere vr'un copil sau vr'un om, pentru că l-a batjocurit, și de aceea îl va fi bătut, sau îl va fi spus la tatăl său și acesta îl va fi pedepsit; sau vr'un copil îl putea spune cătră învățătoriu, că batjocoresce oamenii, — și învățătoriu îl va fi pedepsit....

II. Sintesă

Predarea întregii istorioare.

Reproducere.

Aprofundare: Despre cine este vorba în istorioara noastră? Despre un copil cu numele Iancu și despre un cerșitoriu bătrân. Cum era cerșitoriu? Orb și schiop. Ce făcea cerșitoriu? Umbla pe la casele oamenilor și cerea milă. De ce umbla el să cerșască, și de ce nu lucra? Nu putea, căci era orb și nu vedea, și era schiop și nu putea să ștee și să lucre sau să umble la lucru; mai era și bătrân și slab. Și totuș, cum putea el să umble pe la casele oamenilor, dacă era schiop? Se va fi răzimat pe băt (pe cărjă). Dar el era și orb; voi, când umblați cu ochii închiși, ce vi se întemplă? Ne împedecăm, ne lovim de câte ceva. Dar cerșitoriu orb, cum scia el să umble, fără ca să se împedecă în ceva și să nu cadă? Va fi cunoscut locurile încă de pe când a avut vederi, sau îl va fi dus cineva de mână tot prin locuri, pe unde nu se putea împedeca și pe unde nu se putea lovi de ceva. Cine îl putea duce de mână....? Vr'un copil de-ai lui, sau vr'un prețin. Cum se va fi simțit acest cerșitoriu bătrân în această stare a lui? Rău, căci nu vedea cât de frumoasă e lumea, nu putea să vadă ceriul cu stele, frumosul soare, luna,.... pentru el era tot întunec, tot noapte; el nu putea umbla pe picioarele sale, ci proptit pe băt; nu putea lucra, ca să-și câștige haine, mâncare, ci toate acestea trebuia să le cerșască dela alții. Și oare toți oamenii, la care vor fi cerut i vor fi dat? Unii i vor fi dat, alții îl vor fi alungat dela casele lor. Ce putem zice despre oamenii, cari i vor fi dat o bucățică de pâne sau vr'o haină? Aceia erau oameni *milosi* sau *îndurători*. Dar ce am putea zice despre oamenii, cari vor fi alungat pe cerșitoriu dela casa lor, fără să-i dea ceva? Aceia sunt oameni *nemilosi*.

În povestirea noastră însă am mai cunoscut un copil, care s'a purtat față de cerșitoriu — cum? Rău. Pentru ce? Fiindcă l-a batjocurit. Am putea, zice despre acest copil, că era milos? Nu, căci nu se gândia la necazurile bietului cerșitoriu, ci și mai mult îl năcăja prin batjocurile sale.

Ce ar fi făcut Iancu, dacă i-ar fi fost milă de cerșitoriu? I-ar fi dat ceva.... sau dacă n'ar fi avut ce să-i dea cel puțin ar fi căutat să nu-l năcăjască prin batjocurile lui.... Ce i-s'a întemplat lui Iancu?

III. Asocierea

a) Școlarii să aducă exemple de copii batjocuritori. Care a fost respalata batjocurii din exemplu. Ceva

rău. Ce i-s'a întemplat lui Iancu, pentru că a batjocurit pe cerșitoriu? Ce învățăm de aici? *Să nu ne balem joc de nime.*

b) Ce fac părinții voștri, când vine un sărac la ușă? I dau pâne, vr'un cruceriu,.... Ce a făcut Iancu cu cerșitoriu? Nu i-a dat nimica, ci l-a batjocurit. Părinții voștri sunt milostivi cu săracii. Iancu n'a fost milostivi cu cerșitoriu; cum trebuie să fim noi față de săraci? *Să fim milostivi cu cei săraci.*

IV. Sistemizarea

Ce am învățat noi din istorioara de astăzi?

a) *Să nu batjocurim pe nime.*

b) *Să fim milostivi cu cei săraci*

V. Aplicarea

Cum se poartă copii buni cu oamenii neputincioși și săraci pe drum, când îi ved, acasă, când vin să cerșască. Îi compatimesc.... îi ajută. Așa se faceți și voi, căci: *„Cel ce ride de sărac, mânia pe cel ce l-a făcut pe el (adecă pe Dumnezeu); iar cel ce miluesce, se va milui“* (Prov. 17. 5).

(Se poate povesti și istorioara „Cerșitoriu“).

Petru Buzera

Varietăți

Personale. Prea Sântia Sa Domnul-Episcop diecesan *Nicolae Popea* și Prea Cuvioșia Sa Domnul Arhimandrit-Vicariu *Filaret Musta* au sosit dela Pesta.

Prea Cuvioșia Sa, nou alesul Episcop al Aradului, *Ioan I. Papp*, a fost hirotonit Sâmbăta trecută întru Arhimandrit.

Mulțămită publică. Institutul de credit și economii *Dunăreana* din Cubin a dăruit prin Domnul Lucian Secoșan suma de 50 cor. fondului de ajutorare „*Ioan Popasu*“ din Caransebeș. Sincerile noastre mulțămiri *Dr. Iuliu Olariu* președinte. *Dr. George Dragomir* secretariu.

Dare de seamă și mulțămită publică. Pe seama Sfintei Mănăstiri au mai contribuit: Preotul Traian Oprea, 5 cor. În Oravița-Română: Sf. biserică 4 cor., Ofelia Pavlovici, 2 cor., George Duzie, (olariu) 2 cor., Sofronie Motea, 2 cor., Un creștin ortodox, Ioan Sulea Guga cu familia Leza, Iancu Cotirlă, Avram Cotirlă, Iosif Daba, Mitru Cotirlă, Nicolae Cucu, Versavia Neda, Marcu Cucu, câte cu 1 cor.: George Bogelan, Ioan Neda Groza câte 2 cor. Dela mai mulți sub cor. 16 cor. suma totală 40 cor. Mulțămirile noastre profunde. Sânta Mănăstire din Valea Călugărului. în 1 Martie 1903. — *Macarie Gușcă*. monah.

Adunarea generală a „Severinenei“ a avut loc Joi în 6/19. În Nr. viitoriu vom aduce raport mai amănunțit.

Bibliografie

Școala și Familia, foaia pedagogică literară, apare la 1 și 15 ale fiecărei luni. Redactor responsabil: Ioan Darius. Cu concursul mai multor profesori, învățători și alți bărbați de școală. — Această foaie „se va ocupa cu toate chestiunile, ce aparțin pedagogiei teoretice și practice, precum și cu chestiuni de literatură și cu ori-ce mișcare în cultura noastră generală“. O recomandăm învățătorilor și tuturor părinților. Abonamentul pe an 6 coroane. Apare în Brașov.

*

Christof Schmid: Frații Brădescu. Povestire localisată de Silvestru Danilescu. Editura librăriei Ciurcu, Brașov 1903. Prețul 30 fil.

*

Esecutorul, comedie într'un act. Traducerea după A. E. de Alex. Țințariu. Tipografia Ciurcu & Comp., Brașov 1903. Prețul 40 fil.

*

Raportul anual, al societății de lectură „Petru Maior“ din Budapesta pe anul administrativ 1901—1902. Localitățile societății: IV., Molnár-utca 20., 11. 10. Budapesta, 1902. Proprietatea societății.

*

„Lumina și Adevărul este titlul unei foi, ce apare în fie-care Duminică în Sajtény (comitatul Csanad). Prețul pe un an 4 cor., pe un pătrar de an 1 cor. În „Programul“ foi cetim: „Iată seopul ce-l urmărim dela edarea acestei foi. Voim să venim în ajutorul poporului român. Voim să venim în ajutorul țeranului român. Voim să venim în ajutorul preoției și învățătorimei noastre. Ne vom ocupa cu toateafacerile poporului referitoare la administrațiune, judecătorie, biserică, școală și economie...“.

*

Bănățeanul. Deprinderi păgubitoare. Sfaturi și învățături. Seria primă. Edițiune îngrijită din însărcinarea Despărțământului Lugoj al Asociațiunei și cu consimțământul autorului de Dr. Valeriu Branisce. Prețul 30 fileri. Lugoj, 1902. Tipografia Carol Traunfellner.

Nr. 593 W. a. 1903.

Publicare

Se aduce la cunoscință publică, cumcă pășunea Muntelui „Semenic“ se va esarenda pe calea licitațiunei publice prin oferte închise.

Ofertele, — înzestrate cu 10%, vadiu după suma oferată ca arendă anuală, — au să se subștearnă subsemnatului oficiu de economie cel mult până la 31 Martie a. c.

Suma oferată ca arendă anuală trebuie să fie espusă în ofert cu litere și cu cifre, și oferanții au se

notifice în ofertele lor, cumcă cunosc condițiunile de licitație și se supun aceloră necondiționat.

Condițiunile sunt cele usitate la licitația poiienilor Comunității de avere și se pot vedea la foresteriile Comunității de avere din Bozovicu și Teregova — precum și la oficiul de economie.

Oferte întârziate sau espedate pe cale telegrafică precum și oferte ulterioare nu se vor lua în considerare.

Caransebeș, la 19, Martie 1903. 1—1 [16]

Oficiul de economie al
Comunității de avere

Concurre

Pe basa ordinațiunei Ven. Consistoriu ddo 3 Decemvrie 1902 Nr. 692 Șc. se escrie concurs pentru ocuparea postului de învățatoriu la școala confesională gr. or. rom. din **Oravița-română**, cu termin de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele sunt:

1. Salariu anual 700 cor.
2. 2½ jug. pământ.
3. Cortel liber în edificiul școalei.
4. Relut de lemne pentru școală și pentru cortelul sau 120 cor.
5. Venitul pentru funcțiunile cantoratului 30 coroane.

Alesul învățatoriu este obligat, conform hotăririlor comitetului parohial, să poarte cantoratul, socoțile bisericii și agendele scripturistice ale comitetului parohial, a preda în școală și limba germană, în fine a dirigia corul bisericesc, pentru care va beneficia jumătate din venitul curat dela concerte.

Petenții să-și înainteze recursele, adresate comitetului parohial, la oficiul protopresbiteral din Oravița-montană.

Oravița-română, din ședința comitetului parohial ținută la 11 Februarie 1903. 2—3 [11]

Carol Pavloviciu
președintele com. par.

Carol Lazăr
not. com. par.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pentru ocuparea postului de preot în parohia de clasa a II-a din **Maciova**, protopresbiteratul Caransebeșului se escrie concurs cu termin de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumente:

1. Doauă sesiuni parohiale în complex de 64 jugere.
2. Birul parohial dela fie-care casă câte 2 cor. sau 15 oche de cucuruz în natură.
3. Venitele usuete dela boteze, cununii, îmormentări, prasnice și alte funcțiuni.
4. Alte venite accidentale în sumă de 100 cor.

5. Ne fiind casă parohială alesul va îngriji singur de cortel.

Concurenții sunt poftiți a se prezenta în vre-o duminică sau sâmbătă în biserica din Maciova și a-și trimite recursul la P. On. Oficiu protopresbiteral în Caransebeș.

Maciova, din ședința comitetului parohial ținută la 10 Decembrie 1902. 3-3 [12]

Comitetul parohial.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistoriu diecesan dtdo 13 Februarie 1903 Nr. 549 bis. ex. 1903 se escrie concurs pentru ocuparea postului de preot în parohia de clasa II-a din **Oravița-română**, (protopresbiteratul Oraviței-montane) cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Emolumentele :

1. O sesiune parohială în complex de 32 jugere.
2. Bir 140 cor.
3. Pentru îngropăciuni 70 cor.
4. Venite usuate la boteze, cununii, prasnice etc.
5. Cortel în casa parohială.

Concurenții sunt poftiți a se prezenta în vre-o duminică sau sâmbătă în biserică, — iar recursul a le îndăruși oficiului protopresbiteral din Oravița-montană, notând, că concurenții clasificați sub clasa II-a nu se vor lua în considerare.

Oravița-română, din ședința comitetului parohial ținută la 24 Februarie 1903. 1-3 [14]

Carol Lazăr
not. com. par.

Carol Pavloviciu
pres. com. par.

În conțelegere cu protopresbiterul tractual.

Pe baza înaltei ordinațiuni consistoriale dtdo 16 Iulie 1901 Nr 2577 se escrie concurs pentru întregirea parohiei de cl. II. din Comuna **Denta** protopresbiteratul Ciacovei, — cu termen de 30 de zile dela prima publicare.

Dotățiunea :

1. O sesiune parohială, după care alegândul preot are să supoarte toate sarcinile.
2. Birul parohial usuat.
3. Stola usuată.

Doritorii de a ocupa această parohie sunt avisați, ca recursul lor instruat conform dispozițiunilor din vigoare, adresate comitetului parohial, să le subștearnă P. On. Oficiu protopresbiteral gr. ort. rom. din Ciacova până la termenul indicat, precum și a se prezenta în vre-o duminică sau sâmbătă, însă nu în ziua de alegere, cu încuviințarea prealabilă a protopresbiteratului concerninte, în biserică spre a-și arăta desteritatea în oratorie și cântarea bisericască.

Dat din ședința comitetului parohial ținută la 1/14 Februarie 1903. 2-3 [13]

Comitetul parohial

În conțelegere cu protopresbiterul tractual

0 0 0 0 0 0 0 0

JOSIF BARBU, Lugoș

ofere

Vin roșu din anul 1900

~~~~~ pentru trebuințe bisericesci ~~~~~

1 litru 80 cr. — Un butoiu de 4 litri 3 fl. 20 cr.

Vin de Bakator din a. 1898

1 litru 70 cr. — Un butoiu de 4 litri 2 fl. 80 cr.

~~~~~

La cumpărări de 4 litri butoiul e gratis
Trimis franco cu posta cu 36 cr. mai mult

0 0 0 0 0 0 0 0

Avis.

Apropiindu-se sftle sâmbători a Pașcilor, ne permitem a trage atențiunea on. preoților și a comunelor bisericesci asupra următoarelor articoli :

Lumini pentru biserică

I-a calitate în toate mărimile cu prețuri foarte reduse.

Vin roșu, vechi de Carloviț,
garantat curat, pentru trebuințele bisericesci,
1 litru 50 cruceri.

Mai departe

Oleu de ars, Smirnă, Tâmbăie și altele,
în calitatea cea mai bună cu prețurile cele mai moderate.

„Severineana“
societate comercială pe acții.

1-5 [15]